

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 372/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	4		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 17 kwietnia 2023 roku sygn. akt II K 359/22			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
oskarżyciel posiłkowy			
oskarżyciel prywatny			
obrońcy			

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
inny		
1.3. Granice zaskarżenia		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
na korzyść na niekorzyść	w całości	
w części	co do winy	
co do kary		
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	

	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
	<p>brak zarzutów</p>	

1.4. Wnioski				
uchylenie	zmiana			
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

z pkt 2.1.1			
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSKÓW			
Lp.	Zarzuty		
1	<u>Apelacji oskarżonego J. L.:</u>	zasadny	
2		częściowo zasadny	
3	- przyjęcie, że oskarżony J. L.	niezasadne	
4	dopuścił się kradzieży z włamaniem. <u>Apelacji obrońcy oskarżonego J. L.:</u>		

- obrazy prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu poprzez przyjęcie, że swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję art. 279 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk podczas, gdy jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego oskarżony popełnił wykroczenie z art. 119 § 1 kw;

- rażącej niewspółmierności orzeczonej kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 10 zł każda, których dolegliwość przekracza stopień winy i społecznej szkodliwości czynu oraz nie uwzględnia dyrektyw wymiaru kary.

Apelacji obrońcy oskarżonego M. L.:

- obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 7 w zw. z art. 410 kpk poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie i

dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów wbrew zasadom prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, a polegającą na przyjęciu całkowitej niewiarygodności wyjaśnień oskarżonego, w których wskazał, iż przed zaborem mienia brama była już otwarta, co doprowadziło do uznania jego sprawstwa czynu z art. 279 kk zamiast z art. 278 kk,

- obraży prawa materialnego, tj. art. 283 kk poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy wartość przedmiotu czynności zaboru mienia nie przekroczyła 200 złotych, a całą zaś szkoda wyniosła 2300 złotych, co przemawia za uznaniem, iż czyn wypełnił znamiona typu uprzywilejowanego mniejszej wagi, a co miało wpływ na rodzaj i wysokość orzeczonej kary,

- rażącej niewspółmierności kary, polegającej na orzeczeniu wobec

oskarżonego, kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności w sytuacji, gdy jest ona niewspółmierna do stopnia zawinienia, gdy z okoliczności sprawy wynika, iż już na etapie postępowania przygotowawczego przyznał się do zarzuczonego czynu, a także w sytuacji gdy jest ona niewspółmierna do stopnia społecznej szkodliwości czynu, bowiem kara winna być w swej formie adekwatnym środkiem represji, niedogodnością nakierowaną nie tylko na odstraszenie oskarżonego od dalszego popełnienia danego czynu, ale i mającą spowodować, iż zacznie on przestrzegać porządku prawnego oraz powinna przybrać właściwą proporcję do zakresu negatywnych skutków jakie czyn wywołał w dobrach prawnych osób pokrzywdzonych.

Apelacji obrońcy oskarżonego M. L.:

- obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ

na treść
rozstrzygnięcia, tj.
art. 7 w zw. z
art. 410 kpk poprzez
ich nieprawidłowe
zastosowanie i
dokonanie
dowolnej, a nie
swobodnej oceny
dowodów wbrew
zasadom
prawidłowego
rozumowania i
doświadczenia
życiowego, a
polegającą na
przyjęciu całkowitej
niewiarygodności
wyjaśnień
oskarżonego, w
których wskazał,
iż przed zaborem
mienia brama była
już otwarta, co
mogło doprowadzić
do uznania jego
sprawstwa czynu z
art. 279

kk zamiast z art. 278
kk,

- obraży prawa
materialnego, tj. art.
283 kk poprzez jego
niezastosowanie, w
sytuacji gdy wartość
przedmiotu
czynności zaboru
mienia nie
przekroczyła 200
złotych, a całą
zaś szkoda wyniosła
2300 złotych, co
przemawia za
uznaniem, iż czyn
wypełnił znamiona
typu
uprzywilejowanego
mniejszej wagi, a

co miało wpływ na
rodzaj i wysokość
orzeczonej kary,

- rażącej
niewspółmierności
kary, polegającej na
orzeczeniu wobec
oskarżonego, kary 1
roku i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności w sytuacji,
gdy jest ona
niewspółmierna do
stopnia zawinienia,
gdy z okoliczności
sprawy wynika, iż
już na etapie
postępowania
przygotawczego
przyznał się do
zarzuczonego czynu,
a także w sytuacji
gdy jest ona
niewspółmierna do
stopnia społecznej
szkodliwości czynu,
bowiem kara winna
być w swej
formie adekwatnym
środkiem represji,
niedogodnością
nakierowaną nie
tylko na
odstraszanie
oskarżonego od
dalszego
popelnienia danego
czynu, ale i mającą
spowodować, iż
zacznie on
przestrzegać
porządku prawnego
oraz powinna
przybrać właściwą
proporcję do zakresu
negatywnych
skutków jakie czyn
wywołał w dobrach

	prawnych osób pokrzywdzonych.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Z uwagi na to, że zarzuty podniesione we wszystkich wniesionych środkach odwoławczych pokrywają się Sąd Okręgowy odniesie się do nich łącznie.</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia może wynikać bądź z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd „braku”), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd dowolności). Może on więc być wynikiem niezajomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 kpk), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom</p>			

nieprzekonującym,
bezpodstawne
pominięcie
określonych
twierdzeń
dowodowych,
oparcie się na
faktach w istocie
nieudowodnionych
itd. W orzecznictwie
podnosi się jednak,
że zarzut ten
jest słuszny tylko
wówczas: „gdy
zasadność ocen i
wniosków,
wyprowadzonych
przez sąd orzekający
z okoliczności
ujawnionych w toku
przewodu sądowego,
nie odpowiada
prawidłowości
logicznego
rozumowania”, nie
może on natomiast
sprowadzać się do
samej polemiki z
ustaleniami sądu (w.
SN z 24 marca 1975
r., II KR 355/74,
OSNPG 9/1995, poz.
84), przy czym
jest to aktualne
jedynie przy zarzucie
błędności o charakterze
„dowolności”. Tego
typu zarzut co do
błędności w ustaleniach
faktycznych to
bowiem, nie sama
odmienna ocena
materiału
dowodowego przez
skarżącego, lecz
wykazanie, jakich
konkretnych
uchybień w świetle
wskazań wiedzy
i doświadczenia

życiowego dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego (w. SN z 22 stycznia 1975 r., I KR 197/74, OSNKW 5/1975, poz. 58).

W związku z tym, stwierdzić należy, iż nietrafny jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych mający polegać na nieuprawnionym przyjęciu, iż oskarżeni dopuścili się kradzieży z włamaniem oraz uszkodzenia bramy w konsekwencji niekorzystnej dla nich oceny dowodów zgromadzonych w sprawie i wyprowadzonych z nich wniosków.

Sąd Rejonowy w Radomsku zasadnie przypisał J. L., M. L. i A. L. sprawstwo zarzucanego im czynu, gdyż w sposób uprawniony oparł się na dowodach obciążających oskarżonych odmawiając jednocześnie wiary ich wyjaśnieniom, które złożyli w toku postępowania sądowego. W tym zakresie podzielić należy przede wszystkim wniosek Sądu I instancji

dotyczący tego, że na wiarę zasługują pierwotne wyjaśnienia J. L., M. L. i A. L. (k. 63-64, 68-69 i 73-74). Wszyscy bowiem trzech oskarżeni podczas przesłuchań na etapie dochodzenia przyznali się w całości do postawionych im zarzutów (kradzieży z włamaniem i uszkodzenia mienia). Z racji jedynie tego, że znajdowali się w czasie czynu w stanie nietrzeźwości nie byli w stanie dokładnie opisać w jaki sposób otworzyli bramę. Niezależnie jednak od tego, wszyscy oskarżeni zgodnie przyznawali się w swoich procesowych wypowiedziach do sforsowania bramy. Ponadto, z zeznań P. P. (k. 31-32, 47 i 174-175) oraz oględzin miejsca zdarzenia (k. 6) i materiału fotograficznego (k. 88) jasno wynika, że na zakończenie pracy brama została zamknięta. Sprawcy natomiast dostali się do środka w taki sposób, że wygięte zostały zawiasy i dlatego skrzydła bramy nie schodziły

się, a przez powstałą przerwę możliwym stało się wyniesienie metalowych płyt. Jeżeli jeszcze do tego dołoży się zeznania A. B., który w środku nocy widział jak trzech mężczyzn penetruje teren i pakuje jakieś elementy na wózek (k. 2 i 176), to nie można mieć najmniejszych wątpliwości, że tylko oskarżeni mogli się dopuścić zarzucanego im czynu.

Interweniujący przecież następnie funkcjonariusze Policji (D. B. i D. T.) ujęli w pobliżu nikogo innego jak właśnie J. L., M. L. i A. L., którzy jeszcze na dodatek prowadzili wózek z zapakowanymi na niego płytami oraz próbowali uciekać (por. k. 16-17, 19-20 i 175-176).

W ocenie Sądu Okręgowego powyżej przedstawione okoliczności mogły doprowadzić Sąd I instancji tylko i wyłącznie do jednej logicznej konkluzji, a mianowicie uznania, iż oskarżeni dopuścili się kradzieży z włamaniem i

uszkodzenia mienia. Żadna inna wersja wydarzeń nie daje się pogodzić z elementarną logiką opisanych powyżej faktów, a w szczególności ujęciem sprawców na gorącym uczynku i korelacją ich liczby z tym co widział A. B.. W szczególności zaś niemożliwym było, aby przydać walor wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonych z rozprawy, którzy nagle zaczęli utrzymywać, że brama była otwarta, a oni jedynie wywozili metalowe płyty. J. L., M. L. i A. L. nie byli bowiem w stanie przekonująco wytłumaczyć takiej zmiany wyjaśnień, a jak wynika z protokołu rozprawy porozumiewali się w jej trakcie, żeby ustalić wspólną wersję wydarzeń. Czas natomiast jaki upłynął pomiędzy tym jak spożywali alkohol, a ich przesłuchaniami był już na tyle odległy, że z pewnością byli świadomi swoich procesowych uprawnień oraz treści składanych wypowiedzi. Z racji zaś uprzedniej karalności za przestępstwa

przeciwko mieniu
doskonale zdawali
sobie sprawę z
różnicy pomiędzy
kradzieżą, a
kradzieżą z
włamaniem.

Reasumując
powyższe, zdaniem
sądu odwoławczego
nie ma podstaw
do tego, aby
podzielić tezę, że
oskarżeni weszli na
teren ogrodzonej
posesji przez otwartą
bramę, a ich
wyjaśnienia w tym
zakresie stanowią
jedynie przyjętą
przez nich na etapie
sądowym sprawy
linię obrony.

W niniejszej sprawie
nie doszło do
obrazy art. 5 § 2
kpk, bowiem sąd
poczynił nie budzące
jego wątpliwości
ustalenia faktyczne,
a zatem nie
powziął wątpliwości
w tej kwestii.
Unormowana w tym
przepisie zasada
in dubio pro
reo nie może
stwarzać pretekstu
do uproszczonego
traktowania
wątpliwości. Jak
bowiem wyraźnie
wynika z jego
brzmienia, reguła
ta ma zastosowanie
dopiero wtedy, gdy
mimo wszelkich
starań organu

prowadzącego postępowanie nie da się usunąć występujących wątpliwości. Jest to więc swoista „ostateczność” – „dyrektywa ostatecznego wyjścia”. Wszelka wątpliwość w zakresie ustaleń faktycznych powinna być wyjaśniona i usunięta przez wszechstronną inicjatywę dowodową organu procesowego i gruntowną analizę całego dostępnego materiału dowodowego. Dopiero wtedy, gdy po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości wątpliwość nie zostanie usunięta, należy ją wytłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego. Należy również podkreślić, iż wątpliwości, o jakich mowa w art. 5 § 2 kpk to wątpliwości Sądu, nie zaś strony procesowej wyrażającej odmienny pogląd w przedmiocie oceny całokształtu ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności oceny

wiarygodności dowodów stanowiących podstawę ustaleń faktycznych. Nie można zatem zasadnie stawiać zarzutu obrazy przepisu art. 5 § 2 kpk podnosząc wątpliwości strony, co do treści ustaleń faktycznych, bowiem dla oceny czy w sprawie doszło do naruszenia zasady in dubio pro reo istotne jest jedynie to czy sąd powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 15 lipca 2010 r. w sprawie II AKa 183/10).

Sąd Rejonowy poczynił w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne w sposób niewątpliwy, po dokonanej w sposób swobodny, zgodny z dyrektywami zawartymi w przepisach art. 7 kpk ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

Podkreślenia

również wymaga, że zasada in dubio pro reo nie nakazuje sądowi orzekającemu czynienia ustaleń w oparciu o dowody najbardziej korzystne dla oskarżonego.

Wracając jeszcze do oceny wyjaśnień oskarżonych wskazać należy, że Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ocenie przeprowadzonych dowodów i ocena ta podlega ochronie przewidzianej w art. 7 kpk dopóty, dopóki nie zostanie wykazana jej błędność. Jak słusznie przyjmuje się w orzecznictwie, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 kpk wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 kpk); stanowi wynik

rozważenia wszystkich tych okoliczności, przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk); jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – argumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 kpk); (por.m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z: 24 lutego 2011 r. w sprawie III KK 382/2010 r., z 7 lipca 2010 r. w sprawie II KK 147/2010, z 13 czerwca 2007 r. w sprawie V KK 5/2007, z 25 września 2002 r. w sprawie II KKN 79/2000 oraz wyroki Sądu Najwyższego z: 22 lutego 1996 r. w sprawie II KRN 199/95, 9 listopada 1990 r. w sprawie WRN 149/90). Sąd odwoławczy rozpoznający apelację dokonuje natomiast kontroli swobodnej oceny dowodów dokonanej przez Sąd pierwszej instancji (porównaj: T. Grzegorzcyk, J. Tylman, Polskie postępowanie karne,

Wydawnictwo
Prawnicze
LexisNexis,
Warszawa 2003 r., s.
90 - 94; S. Waltoś,
Proces karny - zarys
systemu,
Wydawnictwo
Prawnicze Lexis
Nexis, Warszawa
2003 r., s. 255
- 259). Może
przy tym poprzestać
na odwołaniu się
do rozważań Sądu
I instancji, gdy
zarzuty apelacji
ograniczają się do
gołosłownej
polemiki z oceną
Sądu (tak: wyrok
Sądu Najwyższego z
9 grudnia 2021 r.
w sprawie II KK
170/21).

W przeciwieństwie
do tego, co
zostało zarzucone
w apelacjach Sąd
a quo należycie
zweryfikował
wyjaśnienia
oskarżonych. W
sposób uprawniony
obalona została teza,
jakoby mieli dostać
się do środka przez
otwartą bramę i nie
uszkadzać jej.

Z treści całokształtu
pisemnych
motywów wyroku
wynika, jakie fakty
sąd uznał za
udowodnione lub
nieudowodnione, na
jakich w tej
mierze oparł się

dowodach i dlatego
nie uznał dowodów
przeciwnych.

Przeprowadzona zaś
ocena materiału
dowodowego mieści
się w granicach
swobodnej oceny
dowodów, gdyż
pozostaje w zgodzie
z zasadami
prawidłowego
rozumowania,
wskazaniami wiedzy
i doświadczenia
życiowego. Apelacje
natomiast stanowią
w istocie rzeczy
jedynie wybiórczą
polemikę z
ustaleniami sądu
rejonowego, gdyż
pomijają wymowę
pierwotnych
wyjaśnień
oskarżonych, które
w połączeniu
ze znaniami
pozostałych
świadków oraz
dowodami o
charakterze
nieosobowym, nie
pozostawiały
żadnych wątpliwości
odnośnie sprawstwa
J. L., M. L. i A. L..

Zachowanie
oskarżonych
wypełniało
znamiona kradzieży
z włamaniem, gdyż
stosownie do
orzecznictwa Sądu
Najwyższego
pokonanie przez
zniszczenie
(uszkodzenie)
przeszkody w

postaci ogrodzenia zabezpieczającego mienie, dokonane w celu zaboru cudzego mienia, może być uznane za przestępstwo z art. 279 § 1 kk (por. postanowienie Sądu Najwyższego – Izba Karna z dnia 24 czerwca 2010 r. V KK 388/09). Teren posesji był całkowite ogrodzony (wydzielony i zabezpieczony przed dostępem osób postronnych). Ogrodzenie wraz z bramą stanowiło realną przeszkodę uniemożliwiającą „prosty” zabór przedmiotów, których dotyczy sprawa. Doszło do fizycznego usunięcia przeszkody poprzez odgięcie zawiasów na których trzymały się skrzydła bramy, co wymagało użycia stosownej siły, środków czy narzędzi. Właściwości natomiast samego przedmiotu zaboru w postaci dużych ciężkich metalowych płyt były takie, że bez pokonania zabezpieczenia nie byłby możliwy ich zabór (np. przerzucenie przez ogrodzenie).

Ponadto, z racji tego, że szkoda wyrządzona włamaniem jest nieporównywalnie wyższa od szkody wyrządzonej kradzieżą koncepcji kumulatywnego zbiegu przepisów, najlepiej odpowiada pogląd opowiadający się za kumulatywną kwalifikacją przestępstwa kradzieży z włamaniem (wyr. SN z 22.11.1994 r., II KRN 227/94, OSNKW 1995, Nr 1-2, poz. 5; wyr. SN z 18.12.1985 r., Rw 1148/85, OSNKW 1986, Nr 11-12, poz. 95; wyr. SA w Białymstoku z 12.7.2013 r., II AKa 126/13, KZS 2014, Nr 1, poz. 76).

O uznaniu konkretnego czynu zabronionego za wypadek mniejszej wagi decyduje ocena jego społecznej szkodliwości. Przy ocenie natomiast stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności

popelnienia czynu, waga naruszonych przez sprawcę obowiazkow, jak rowniez postac zamiaru, motywacje sprawcy, rodzaj naruszonych regul ostrozności i stopien ich naruszenia (art. 115 § 2 kk). Przeprowadzajac w powyższym kontekście analize zachowan przypisanych oskarżonym nie sposob dojść do wniosku, że ich czyn stanowi wypadek mniejszej wagi. Mienie zostało bowiem naruszone w istotnym stopniu. Wartość skradzionych płyt była co prawda niewielka (100 zł), ale szkoda spowodowana uszkodzeniem mienia do bagatelnych już nie należy (2300 zł). Poza tym, oskarżeni działali umyślnie, wspólnie i w porozumieniu, pod osłoną nocy, używali wózka z rowerem oraz znajdowali się w stanie nietrzeźwości i próbowali uciekać z miejsca zdarzenia. Wymienione okoliczności zdaniem Sądu Okręgowego sprzeciwiają się przyjęciu

kwalifikacji z art. 283 kk.

Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ferowaniu wyroku, w tym kształtowaniu wymiaru kary. Rolą zaś Sądu odwoławczego w tym zakresie jest kontrola, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się zaakceptować.

Ustawa traktuje jako podstawę odwoławczą tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażący (art. 438 pkt 4 kpk), a która zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w

następstwie
prawidłowego
zastosowania w
sprawie dyrektyw
wymiaru kary.
Przepis art. 53 kk
określa cztery ogólne
dyrektywy wymiaru
kary.

Pierwszą z nich jest
dyrektywa winy -
Sąd przy wymiarze
kary zobowiązany
jest baczyć, aby
jej dolegliwość „nie
przekraczała stopnia
winy”. Stopień winy
wyznacza górną
granice dolegliwości
związanej z
wymierzeniem kary.
Nie można, zatem
orzec kary, której
dolegliwość
przekraczałaby
stopień winy,
choćby za takim
orzeczeniem
przemawiały inne
dyrektywy, np.
prewencji ogólnej
czy indywidualnej.
Wina pełni w
tym ujęciu, funkcję
limitującą -
wyznaczając górną
granice konkretnej
kary.

Kolejną dyrektywą
sądowego wymiaru
kary wymienioną w
art. 53 § 1 kk
jest uwzględnienie
stopnia społecznej
szkodliwości czynu.
Na ocenę zaś
stopnia społecznej
szkodliwości

wpływają okoliczności wymienione w art. 115 § 2 kk i są to okoliczności przedmiotowe (do nich należą: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar grożącej lub wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności działania, waga naruszonych obowiązków) oraz podmiotowe (tj. postać zamiaru, motywacja), jednakże wszystkie związane są z czynem sprawcy. Motywacja i postać zamiaru, mają również wpływ na stopień winy. Natomiast na stopień społecznej szkodliwości czynu nie mają wpływu - jak wynika to z treści art. 115 § 2 kk - okoliczności dotyczące sprawcy niezwiązane z czynem przestępczym. Dyrektywa stopnia społecznej szkodliwości ma sprzyjać wymierzeniu kary sprawiedliwej i powinna nie tylko wyznaczyć górny pułap kary współmiernej do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, ale i przeciwdziałać

wymierzeniu kary zbyt łagodnej w przypadku znacznej społecznej szkodliwości czynu.

Trzecią dyrektywą sądowego wymiaru kary jest dyrektywa prewencji indywidualnej, tj. uwzględnienie celów zapobiegawczych lub wychowawczych, które ma kara osiągnąć w stosunku do sprawcy. Kara wymierzona zgodnie z dyrektywą prewencji indywidualnej powinna osiągnąć cel zapobiegawczy, a zatem zapobiec popełnieniu w przyszłości przestępstwa przez sprawcę.

Ostatnią dyrektywą sądowego wymiaru kary jest prewencja ogólna, tj. „kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa”. Jest to dyrektywa pozytywnej prewencji ogólnej, która nie może być pojmowana wyłącznie jako odstraszenie społeczeństwa, a więc wymierzanie konkretnemu sprawcy surowej kary, nawet ponad stopień winy. Tylko,

bowiem kara
sprawiedliwa,
współmierna do
stopnia społecznej
szkodliwości
konkretnego czynu,
a przy tym
wymierzona w
granicach winy
sprawcy, może mieć
pozytywny wpływ
na społeczeństwo,
budzić aprobatę dla
wymierzonych kar
oraz zaufanie do
wymiaru
sprawiedliwości -
i w ten sposób
stwarzać warunki
do umacniania, i
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa.
Orzeczone kary
mają bowiem za
zadanie wzbudzenie
w społeczeństwie
przekonania o
nieuchronności kary
za naruszenie dóbr
chronionych
prawem i
nieopłacalności
zamachów na te
dobra.

Biorąc pod uwagę
wskazane wyżej
sądowe dyrektywy
wymiaru kary oraz
zaistniałe w sprawie
okoliczności
obciążające
orzeczonych
oskarżonym kar po
1 roku i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności oraz
grzywien w

wysokościach po 150 stawek dziennych po 10 zł nie sposób uznać jako rażąco surowych.

Wskazać na wstępie należy, że do orzeczenia kary rażąco surowej może dojść zarówno na skutek niedostrzeżenia istniejących okoliczności łagodzących lub poczytanie na niekorzyść okoliczności, które za obciążające zostać uznane nie mogą, jak i na skutek nieprzydania należytej wagi dostrzeżonym okolicznościom łagodzącym lub przydanie nadmiernej wagi trafnie ustalonym okolicznościom obciążającym.

W przedmiotowej sprawie – w ocenie Sądu II instancji, Sąd Rejonowy wskazując na okoliczności obciążające słusznie wziął pod uwagę wysoki stopień winy oskarżonych społecznej szkodliwości ich czynów. Ponadto zaś, wszyscy oskarżeni byli już uprzednio wielokrotnie karani

za przestępstwa przeciwko mieniu (por. k. 90-97) oraz odpowiadają w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 kk. Dodać także należy, iż na niekorzyść należało także wziąć pod uwagę działanie w stanie nietrzeźwości.

W ocenie instancji odwoławczej wymierzone kary nie przekraczają stopnia winy oskarżonych oraz stopnia społecznej szkodliwości ich czynu, który popełnili. Spełnią ona należycie cele zapobiegawcze i wychowawcze, przede wszystkim, w stosunku do samych oskarżonych, jak i ogółu społeczeństwa.

Orzeczone kary pozostają w zgodzie z zasadami wymiaru kary w zakresie oddziaływania prewencyjnego.

Rozmiar kar czyni, w ocenie Sądu odwoławczego, zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości i osiągną one swoje cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Kary

te nie będą zarazem postrzegane jako wyraz pobłażliwości wobec oskarżonych, którzy dopuścili się przestępstwa o znacznym stopniu społecznej szkodliwości. Kary wymierzone oskarżonym są zasłużone i sprawiedliwe. Nie sposób też uznać, aby były one nadmiernie surowe. Miarą bowiem surowości kary nie jest jej ilościowy wymiar, ale stopień wykorzystania sankcji karnej przewidzianej dla danego przestępstwa, która odzwierciedla abstrakcyjną społeczną szkodliwość tego typu przestępstw założoną przez ustawodawcę. Z tego względu kar pozbawienia wolności, jakie wymierzono oskarżonym w przedmiotowej sprawie, nie sposób uznać za nadmiernie surowe, zważywszy na ustawowe granice kary, w jakich Sąd mógł ją wymierzyć. Z racji przecieź tego, że oskarżeni odpowiadali za czyn z art. 279 § 1 kk ustawy wymiar kar wynosił od 1

roku do lat 10, a zważywszy na treść art. 64 § 1 kk – mógł nawet sięgnąć 15 lat pozbawienia wolności. Orzeczona kary przekraczają zatem jedynie o 6 miesięcy dolną granicę ustawowego zagrożenia (!). Tym samym nie sposób uznać, aby nie odpowiadały one dyrektywom sądowego wymiaru kary, biorąc w tym pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które osiągnąć mają w stosunku do oskarżonych, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Oskarżeni przecież ostatecznie nie przyznawali się do zarzucanego im czynu. Jest to ich kolejny już konflikt z prawem i jak pokazuje niniejsza sprawa orzekane wcześniej kary nie wdrożyły należytego poszanowania dla porządku prawnego, gdyż w dalszym ciągu popełniają czyny godzące w cudze mienie. W tych okolicznościach swoje cele mogą zaś osiągnąć tylko bezwzględne kary pozbawienia

<p>wolności w orzeczonych rozmiarach. Pobłażanie przecież w takich okolicznościach jak w niniejszej sprawie zaprzepaszczałoby całkowicie wymienione przed chwilą cele kary i byłoby niezrozumiałe w oczach społeczeństwa.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych od zarzucanych im czynów lub uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania ewentualnie złagodzenie orzeczonych kar.</p>	<p>zasadny częściowo zasadny niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z uwagi na to, że zarzuty apelacji okazały się niezasadny, to ich wnioski również</p>		

nie zasługiwały na uwzględnienie.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zaskarżony wyrok w całości.		
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		
Zarzuty apelacji okazały się niezasadne, a brak było podstaw do orzekania poza ich granicami.		
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		

	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem			

szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. KOSZTY PROCESU			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
2, 3 i 4 5	Mając na uwadze orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego		

(uznające za niekonstytucyjne różnicowanie wysokości stawek pomiędzy obroną z wyboru, a pomocą prawną świadczoną z urzędu) o zwrocie kosztów obrony udzielonej niniejszej sprawie oskarżonym ex officio Sąd orzekł na podstawie § 2 pkt 1 i 2 oraz § 4 ust. 1 - 3 i § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2019 poz. 18) w zw. z § 11 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 z późn. zm.).

W oparciu natomiast o art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk, Sąd zwolnił oskarżonych od opłat i obowiązku zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym uznając, że ich

	<p>uiszczenie byłoby dla nich zbyt uciążliwe ze względu na jego aktualne ich sytuacje majątkowe i wysokość dochodów. Oskarżeni nie posiadają bowiem żadnego majątku. J. L. utrzymuje się z prac dorywczych i zbierania złomu, zaś M. L. i A. L. są obecnie pozbawieni wolności oraz nie osiągają żadnych zarobków.</p>	
7. PODPIS		

Załącznik do formularza UK 2

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	oskarżony J. L.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość zaskarżonego wyroku
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
na korzyść na niekorzyść	w całości
w części	co do winy
co do kary	

	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty	
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji	
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka
	art. 439 k.p.k.
	brak zarzutów
1.4. Wnioski	
uchylenie	zmiana

Załącznik do formularza UK 2

1.3. Granice zaskarżenia	
---------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego J. L.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość zaskarżonego wyroku
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
na korzyść na niekorzyść	w całości
w części	co do winy
co do kary	
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty	
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji	
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka
	art. 439 k.p.k.
	brak zarzutów
1.4. Wnioski	
uchylenie	zmiana

Załącznik do formularza UK 2

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	3
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego M. L.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość zaskarżonego wyroku
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
na korzyść na niekorzyść	w całości
w części	co do winy
co do kary	
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty	
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji	

	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka
	art. 439 k.p.k.
	brak zarzutów
1.4. Wnioski	
uchylenie	zmiana

Załącznik do formularza UK 2

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	4
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego A. L.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość zaskarżonego wyroku

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
na korzyść na niekorzyść	w całości
w części	co do winy
co do kary	
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty	
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji	
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka
	art. 439 k.p.k.
	brak zarzutów

1.4. Wnioski	
uchylenie	zmiana